

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 14Cpr/8/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113243848
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kumová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2019:5113243848.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudkyňou JUDr. Vierou Kumovou v právnej veci žalobcu X.. E. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. W. XXX, štátneho občana Slovenskej republiky, práv.zast. JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou, so sídlom Na Priekope 174/13, Žilina 1 proti žalovaným 1/ Krajský súd v Trenčíne, so sídlom Nám. sv. Anny 28, Trenčín, 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, Bratislava o doplatenie funkčného platu takto

rozhodol:

- I. Konanie voči žalovanému 2/ sa z a s t a v u j e.
- II. Žaloba proti žalovanému 1/ sa z a m i e t a.
- III. Žalovanému 1/ a 2/ sa nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou pôvodne doručenu Okresnému súdu Žilina podanou dňa 30.12.2013 domáhal (po zmene petitu žaloby č.l.16) zaplata sumy 376,41 Eur s ročným úrokom z omeškania od 16.02.2011 vo výške 9% do zaplata, sumy 369,19 Eur s ročným úrokom z omeškania od 16.03.2011 vo výške 9% do zaplata, sumu 369,19 Eur s ročným úrokom z omeškania od 16.04.2011 vo výške 9,25% do zaplata, sumu 359,34 Eur s ročným úrokom z omeškania od 16.05.2011 vo výške 9,25% do zaplata, sumu 643,06 Eur s ročným úrokom z omeškania od 16.06.2011 vo výške 9,25% do zaplata, sumu 357,54 Eur s ročným úrokom z omeškania od 16.07.2011 vo výške 9,50% do zaplata, sumu 279,15 Eur s ročným úrokom z omeškania od 16.08.2011 vo výške 9,50% do zaplata a trov konania na tom skutkovom základe, že žalobcovi ako sudcovi žalovaného1/ bol doručený platový dekrét Spr 114/2010-OÚ z 16.04.2010, z ktorého vyplýva, že s účinnosťou od 01.01.2010 žalobcovi patrí funkčný plat spolu 2 858,89 Eur a Spr 12/2011-OÚ z 18.01.2011, z ktorého vyplýva, že s účinnosťou od 01.01.2011 žalobcovi patrí funkčný plat spolu 2 662,79 Eur, Spr 97/2011-OÚ z 05.04.2011, z ktorého vyplýva, že s účinnosťou od 01.01.2011 žalobcovi patrí funkčný plat spolu 2 747,59 Eur, Spr 259/2011-OÚ z 12.08.2011, z ktorého vyplýva, že s účinnosťou od 26.07.2011 žalobcovi patrí funkčný plat spolu 3.070,39 Eur, čím došlo k zníženiu platu žalobcu, podľa jeho tvrdení bez splnenia zákonných podmienok (§ 84 zákona o sudcoch). Platový dekrét z 18.01.2011 odkazuje na § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona č. 500/2010 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Uznesením Ústavného súdu SR z 22.06.2011, č.k. PL ÚS 99/2011-27 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení na ktoré odkazoval platový dekrét z 18.01.2011. Podľa tvrdení žalobcu neexistoval základ pre výpočet základného platu sudcu s účinnosťou od 01.01.2011, keďže Štatistický úrad SR ku dňu 18.01.2011 neoznámil priemernú nominálnu mesačnú mzdu zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za rok 2010 potrebnú pre výpočet platu sudcu

podľa § 2 ods. 1 prvá veta Zákona o platových pomeroch a výpočet základného platu z inej priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky považoval za nezákonný. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL. ÚS 99/2011-27 zo dňa 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, na ktoré odkazuje predseda Krajského súdu v Trenčíne v platovom dekréte zo dňa 18.01.2011. Priamou reakciou na uznesenie Ústavného súdu je platový dekrét zo dňa 12.08.2011. Na neverejnom zasadnutí pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky dňa 11.12.2013 Ústavný súd rozhodol vo veci vedenej pod sp.zn. PL. ÚS 99/2011, že ustanovenie § 2 ods. 1 v časti "znížená podľa odseku 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29 ods. 4, 8 a 9 zákona č. 120/2003 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa § 87 ods. 1 zákona o sudcoch platové náležitosti sudcov podľa tohto zákona, ak nie je ustanovené inak, sú splatné pozadu za mesačné obdobie a to najneskôr do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Sudca má právo pred uplynutím kalendárneho mesiaca na preddavok na plat. S poukazom na § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. si uplatnil aj úrok z omeškania v zákonnej výške.

2. Podaním zo dňa 22.08.2014 vzal žalobca čiastočne návrh späť vzhľadom k tomu, že žalovaný 1/ mu uhradil doplatok mzdy za rok 2011 dňa 04.07.2014, a preto žiadal, aby súd pôvodne žalovaných 1/ Krajský súd v Trenčíne a 2/Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zaviazal solidárne zaplatiť mu 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 376,41 Eur od 16.02.2011 do 04.07.2014, zo sumy 369,19 Eur od 16.03.2011 do 04.07.2014, zo sumy 369,19 Eur od 16.04.2011 do 04.07.2014, zo sumy 359,34 Eur od 16.05.2011 do 04.07.2014, zo sumy 643,06 Eur od 16.06.2011 do 04.07.2014, zo sumy 357,54 Eur od 16.07.2011 do 04.07.2014, zo sumy 279,15 Eur od 16.08.2011 do 04.07.2014 a nahradiť trovy konania. Uznesením č.k. 13Cpr/9/2014-53 zo dňa 19.08.2015, súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2.582,40 Eur zastavil a pripustil zmenu návrhu v zostávajúcej časti v súlade s návrhom žalobcu.

3. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k žalobe v podaní zo dňa 02.10.2015 uviedol, že uplatňované úroky z omeškania nemožno považovať za platový nárok podľa zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich, a keďže podľa § 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. štát zodpovedá za uspokojenie platových nárokov sudcu, nie je odporca 2/ pasívne vecne legitimovaný. S ustanovením § 65 až 92 zákona č. 385/2000 Z.z. vyplýva, že sudcovi plat vypláca osobný úrad. Platové nároky sudcu nemôžu byť uspokojené inak ako prostredníctvom jeho osobného úradu. Za tejto situácie pri splnení podmienky upravenej v § 25 ods. 4 veta prvá zákona č. 385/2000 Z.z. je osobným úradom navrhovateľa odporca 1/ a preto tento má pasívnu legitímáciu v spore a jediným subjektom, ktorý môže platiť sudcovi vyplatiť a doplatiť. Poukázal aj na rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 7Cpr/2/2014-144 zo dňa 26.02.2015, ktorým súd zamietol obdobný nárok inej navrhovateľky na zaplatenie úroku z omeškania vo vzťahu k odporcovi 2/ pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Podľa odporcu 2/ navrhovateľ nemá právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Funkčné platy navrhovateľa za obdobie január 2011 až júl 2011 boli navrhovateľovi vyplácané odporcom 1/ ako jeho osobným úradom v riadnych výplatných termínoch na základe platového dekrétu predsedu súdu, ktorý bol vydaný na základe v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy. Novela zákona č. 120/1993 Z.z. bola predmetom prieskumu pred Ústavným súdom SR, ktorý nálezom sp.zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneným v zbierke zákonov dňa 18.04.2014 konštatoval protiústavnosť niektorých ustanovení napadnutého zákona. Uvedenú situáciu je podľa odporcu 2/ možno analogicky prirovnať k bezdôvodnému obohateniu získanému plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Poukázal na § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka podľa ktorého s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Odporca 2/ má za to, že ak v posudzovanej veci došlo k bezdôvodnému obohateniu, došlo k nemu dobromyseľne, keďže Národná rada SR neprijala zákon č. 500/2010 Z.z. samoučelne, ale jeho základným zmyslom a dôvodom prijatia bol ohľad na globálnu ekonomickú krízu a stav hospodárenia v Slovenskej republike. Vzhľadom na stav verejných financií, musia všetky inštitúcie, ústavní činitelia zodpovedne nakladať s verejnými zdrojmi, ústavní činitelia musia preto do budúcnosti konať zodpovedne a ich finančné hodnotenie by sa malo odvíjať aj od celkovej situácie v štáte, najmä jeho ekonomickej situácie. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu PL. ÚS 52/99, v ktorom je konštatované, že zohľadňovanie hospodárskej situácie v krajine je legitímnym dôvodom na úpravu plátov sudcov. V dôsledku takého prístupu k úprave platových pomeroch môže platiť sudcu kolísavosť v závislosti od pohybu tohto ekonomického kritéria, splnenie ktorého je rozhodujúce pre stanovenie plátov sudcov. Ústavný súd v odôvodnení nálezu sp.zn. PL. ÚS 99/2011 uviedol, že podľa čl. 125

ods. 3 ústavy SR dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú ustanovenia § 2 ods. 1 v časti " znížený podľa odseku 2 " vo vzťahu k sudcom vrátane sudcov Ústavného súdu, § 2 ods. 2 vo vzťahu k sudcom vrátane sudcu Ústavného súdu, § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov účinnosť. Ak Národná rada SR neuvedie tento zákon a súvisiace predpisy do súladu s Ústavou, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť. Vzhľadom na uvedené mal zato, že navrhovateľovi by právo na zaplatenie úrokov z omeškania patrilo až odo dňa 19.10.2014 teda až po šiestich mesiacoch zverejnenia nálezu Ústavného súdu SR v zbierke zákonov SR. Bezodkladne po publikovaní nálezu Ústavného súdu SR v zbierke zákonov dochádzalo k vykonávaniu úkonov smerujúcich k úhrade finančných nárokov sudcov, keďže tieto neboli rozpočtované v štátnom rozpočte na rok 2014. Samotné doplatenia rozdielu platov sudcov, paušálnych náhrad, príplatkov k nemocenskému, k peňažnej pomoci v materstve, za výkon funkcie sudcu, dôchodku pozostalých a odvodov do poisťných fondov pre všetkých sudcov v Slovenskej republike bolo administratívne náročné a nemohlo sa udiť zo dňa na deň. Vzhľadom na uvedené považoval nárok navrhovateľa na zaplatenie úroku z omeškania za nedôvodný. Zdôraznil, že predmetný nález Ústavného súdu SR, ktorý konštatoval protiústavnosť zákonnej úpravy, na základe, ktorej boli sudcom vydávané platové dekréty a vyplácané funkčné platy, bol zverejnený v zbierke zákonov až dňa 18.04.2014, takže nemožno uvažovať o priznaní úrokov z omeškania v zmysle podaného návrhu. Je potrebné prihliadnuť aj na to, že uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 99/2011- 7 zo dňa 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, na ktoré odkazoval predseda Krajského súdu v Trenčíne v platovom dekréte navrhovateľa zo dňa 18.01.2011. Priamou reakciou na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky bol podľa navrhovateľa platový dekrét z 12.08.2011, odkedy bol navrhovateľovi vyplácaný plat, ktorého výšku nespochybňuje. Po pozastavení účinnosti napadnutých ustanovení zákona č. 120/1993 Z.z. bol navrhovateľovi automaticky bez toho, aby musel podávať návrh na súd, priznaný plat podľa predchádzajúcej právnej úpravy. Odporca 2/ má zato, že navrhovateľ dôvodne mohol a mal predpokladať, že mu v prípade konštatovania protiústavnosti právnej úpravy ohľadom platu sudcov bude doplatený funkčný plat za obdobie od januára do júla 2011, podobne ako boli v minulosti sudcom všeobecných súdov po náleze Ústavného súdu SR doplatené štrnásť platy. Poukázal na rozhodnutia súdov v obdobných veciach, a to Okresného súdu Bratislava I. v konaní sp.zn. 16C/19/2011 zo dňa 09.02.2015, Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 4Cpr/1/2014-82 zo dňa 03.03.2015 a sp.zn. 5Cpr/2/2015 zo dňa 18.11.2015. Vzniesol námietku miestnej príslušnosti.

4. Okresný súd Žilina dňa 14.10.2014 postúpil vec Okresnému súdu Trenčín ako miestne príslušnému.

5. Podaním zo dňa 22.09.2017, doručeným súdu dňa 28.09.2017 žalobca doplnil podanie vo veci a zobral žalobu proti žalovanému 2/Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky späť s poukazom na právny názor vyslovený v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline zo dňa 31.05.2017 sp.zn. 6CoPr/9/2016.

6. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok(ďalej CSP)žalobca môže vziať žalobu späť.

7. Podľa § 145 ods.1, 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. (2) Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

8. Na základe späťvzatia žaloby voči žalovanému 2/Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vzhľadom na to, že súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa nevyžaduje, (nakoľko došlo k späťvzatiu žaloby pred prvým pojednávaním vo veci samej a v takomto prípade súd na prípadný nesúhlas so späťvzatím žaloby neprihliada), súd pri aplikácii citovaných zákonných ustanovení rozhodol tak, že konanie voči nemu zastavil (výrok I.)

9. V doplnení podania žalobca s poukazom na princíp právnej istoty upravený v čl. 2 CSP poukázal na právny názor vyslovený Krajským súdom v Žiline vo veci vedenej pod sp.zn. 6CoPr/9/2016 v uznesení z 31.05.2017, v ktorej veci rozhodoval odvolací súd v skutkovo i právne identickej veci ako je vec žalobcu a vyslovil v bode 36 odôvodnenia rozhodnutia nasledovný právny názor: "Keďže ani zákon o sudcoch a prísediach č.. 385/2000 Z.z. ani Zákonník práce osobitne neupravil nároky vzniknuté z omeškania pri vyplatení platu zamestnanca (Zákonník práce), resp. sudcu (zákon č. 385/2000 Z.z.), odvolací súd je

toho názoru, že nároky sudcu pri omeškaní osobného úradu, v tomto prípade Okresného súdu Čadca, upravuje § 517 ods. 2 v spojení s ust. § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým savykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Žalovaný v rade 1/ povinný žalobcovi najneskôr k 15.02.2011, k 15.03.2011, k 15.04.2011, k 15.05.2011, k 15.06.2011, k 16.07.2011 a k 15.08.2011 vyplatiť plat zodpovedajúci ustanoveniu § 66 a nasl. zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ust- § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 z.z. v znení účinnom do 21.12.2010. Ak tak k uvedeným termínom žalovaný v rade 1/ neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobcovi v jeho plnej výške. Preto žalobcovi dňom nasledujúcim po výplatnom termíne na súde patria úroky z omeškania, a to vo výške, ktorá je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. S výplatou doplatku bol žalovaný v rade 1/ teda v omeškaní až do 10.07.2014, kedy bol tento doplatok k platu žalobcovi vyplatený.

10. Zdôraznil, že akceptovanie princípu právnej istoty je súčasťou Ústavou priznaného práva na súdne konanie a preto dôvodne očakáva, že konajúce súdy budú rešpektovať právny názor Krajského súdu v Žiline vyslovený v skutkovo i právne identickej veci. Má za to, že v okolnostiach prípadu je potrebné posúdiť hmotnoprávne účinky predmetného nálezu ústavného súdu pričom poukázal na zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR č.k. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, v zmysle ktorého hmotnoprávne účinky nálezu ústavného súdu o nesúlade právnych predpisov v prípadoch, ktoré do momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli, nastávajú pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ustanovenie, ktoré stratilo v dôsledku nálezu svoju platnosť, bolo anulované od počiatku a hľadá sa na neho, ako keby nikdy nebolo vydané a nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku SR. Poukázal na nálezy Ústavného súdu SR L ÚS 51/2006, L ÚS 60/2006, I.ÚS 159/2006 a LÚS 320/2006, že ich je potrebné aplikovať aj v danom prípade. Žaloba o doplatenie funkčného platu spolu s jeho príslušenstvom (úrokmi z omeškania) bola podaná v čase, keď platila konkrétna hmotnoprávna právna úprava, na základe ktorej bol žalobcovi vyplácaný funkčný plat a súdne konanie nebolo vo chvíli uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov v nesúlade tejto právnej úpravy právoplatne ukončené. Pokiaľ v priebehu súdneho konania došlo k uverejneniu nálezu ústavného súdu o nesúlade konkrétneho ustanovenia zákona č. 120/1993 Zb. s Ústavou Slovenskej republiky, takýto nález ústavného súdu spôsobí, že takýto hmotnoprávny právny predpis nie je možné ďalej v súdnom konaní použiť a hľadá sa naň, ako keby ani nebol prijatý (účinky ex tunc). Hmotnoprávne účinky nálezu o nesúlade nastávajú nie iba od momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu, resp. 6 mesiacov po uverejnení nálezu ústavného súdu, kedy dôjde k strate platnosti konkrétnych ustanovení zákona rozporného s ústavou. Pokiaľ teda rozporný zákon vôbec nemá žiadne účinky, a to od počiatku, je potrebné skonštatovať, že žalobcovi boli neprávom zadržované časti funkčného platu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011, pretože v tomto období neexistovala žiadna hmotnoprávna úprava, ktorá by takéto zníženie funkčného platu zákonným spôsobom, t.j. platným a účinným zákonom, upravovala.

11. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k žalobe podaním zo dňa 19.11.2019 navrhol, aby súd žalobu voči nemu zamietol. Dôvodil, že žalobou uplatnený nárok žalobcu voči žalovanému 1/ považuje za neoprávnený z dôvodu, že sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu o pasívnej legitímácii žalovaného 1/ v tomto spore. V otázke pasívnej legitímácie zastáva jednoznačne právny názor, že vo veci je jediným pasívne legitimovaným subjektom štát. V žiadnom prípade nemôže byť pasívne legitimovaným Krajský súd v Trenčíne. Pasívna legitímácia štátu v platových veciach sudcov jednoznačne vyplýva nielen z ust. § 65 ods. 5 (pôvodne ods. 4) zákona č. 385/2000 Z.z., ale i z ust. § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. Sudca tak má po svojom vymenovaní do funkcie osobitný vzťah, a to konkrétne k štátu. Ak aj štát v týchto, príp. ostatných veciach koná príslušný orgán štátnej správy, príp. osobný úrad sudcu, je to len ďalším dôkazom toho, že koná v mene štátu, a len štát môže byť v prípadnom spore legitimovaným subjektom. Pokiaľ ide o platové otázky sudcu, zákonodarca výslovne v cit. ust. § 65 ods. 5 (predtým ods. 4) zákona č. 385/2000 Z.z., vyslovil zodpovednosť štátu. Výraz "zodpovedá" explicitne určuje, že v prípadnom spore bude legitimovanou osobou jedine štát. Výslovne uviedol, že trovy konania nežiada. Pre úplnosť poukázal na to, že v obdobných veciach odvolacie senáty Krajského súdu v Trenčíne vyslovili, že v takomto spore je jediným pasívne legitimovaným subjektom štát (rozsudky č.k. 17CoPr/6/2015-115, č.k. 19Copr/10/2016-128). Pokiaľ ide o rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 6CoPr/4/2018-215 zo dňa 24.09.2019, v ktorom je vyslovený opačný právny názor, tak v tejto súvislosti zdôrazňuje, že ide o výnimku (odklon) z aplikačnej praxe na Krajskom súde v Trenčíne, o čom svedčí i zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.06.2019 bod 3/, v ktorom sa sudcovia civilného kolégia jednoznačne uzniesli na právnom závere, že vecne pasívne legitimovaným

subjektom v takomto spore je Slovenská republika v zastúpení Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

12. Žalobca sa na pojednávanie vo veci nedostavil. Svoju neúčasť ako i neúčasť právnej zástupkyne ospravedlnil a súhlasil, aby súd vec prejednal v jeho neprítomnosti. Súd preto prejednal a rozhodol vec v neprítomnosti žalobcu (§ 180 CSP).

13. Súd vykonal dokazovanie a oboznámil Platové dekréty žalobcu zo dňa 16.04.2010, 18.01.2011, 05.04.2011 a 12.08.2011, vyjadrenia žalobcu a žalovaného 1/ k žalobe vrátane predložených rozsudkov súdov SR a zistil nasledovný skutkový stav veci:

14. Žalobca je sudcom Krajského súdu v Trenčíne, v konaní žalovaného 1/. Žalovaný 1/ v zastúpení predsedom JUDr. Jozefom Kutíšom vystavil dňa 16.04.2010 žalobcovi platový dekrét, v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich s účinnosťou od 01.01.2010 ktorým bol určený žalobcovi základný plat v sume 2.792,50 Eur, funkčný príplatok v sume 66,39 Eur, funkčný plat bol spolu 2.858,89Eur a paušálna náhrada nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. 116,40 Eur. Dňa 18.01.2011 vystavil žalobcovi platový dekrét, v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a v súlade s ustanovením § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona Národnej rady SR č. 500/2010 Z.z. z 02.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady SR č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ktorým platovým dekrétom bol žalobcovi určený s účinnosťou od 01.01.2011 základný plat podľa §§ 66 a 67 v II. platovej skupine a v 7. platovom stupni, t.j. 125% vo výške 2 492,50 Eur, funkčný príplatok podľa § 69 ods. 1, písm. b/ vo výške 66,39 Eur spolu vo výške 2.558,89 Eur a v zmysle § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov paušálna náhrada vo výške 103,90 Eur. Plat spolu bol 2.662,79 Eur.

15. Podľa platového dekrétu žalobcu zo dňa 05.04.2011 Spr. 97/2011-OÚ patril žalobcovi v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2011 mesačne základný plat v sume 2.573,90 Eur, funkčný príplatok v sume 66,39 Eur, funkčný plat bol spolu 2.640,29 Eur a paušálna náhrada nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. bola 107,30 Eur. Plat spolu bol 2.747,59 Eur.

16. Podľa platového dekrétu žalobcu zo dňa 12.08.2011 Spr. 259/2011-OÚ patril žalobcovi na základe uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zo dňa 22.06.2011, ktoré bolo zverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky dňa 26.07.2011 a v súlade so zákonom č. 385/2000 Z.z. s účinnosťou od 26.07.2011 mesačne základný plat v sume 2.883,80 Eur, funkčný príplatok v sume 66,39 Eur, funkčný plat bol spolu 2.950,19 Eur a paušálna náhrada nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. bola 120,20 Eur. Plat spolu bol 3.070,39 Eur.

17. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11.12.2013 sp. zn. PL. ÚS 99/2011 zverejneným pod č. 97/2014 v Zbierke zákonov dňa 18.04.2014 Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí v pléne rozhodol, že ustanovenia § 2 ods. 1 v časti "znížený podľa ods. 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vo zvyšnej časti návrhu skupiny 35 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky a generálneho prokurátora Slovenskej republiky nevyhovel. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ustanovenia § 2 ods. 1 v časti "znížený podľa ods. 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ktorých účinnosť bola dočasne pozastavená uznesením č. k. PL. ÚS 99/2011-27 z 22. júna 2011 uverejneným pod č. 236/2011 Z.z., dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tieto ustanovenia zákona do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

18. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorých vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis (§ 34 zákon č. 757/2004 Z.z.)

19. Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ministerstvo (ako legislatívna skratka pre Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 22 ods. 2 tohto zákona) vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy.

20. Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre súdy a väzenstvo.

21. Podľa § 65 ods. 1, ods. 2, ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. v znení účinnom do 31.01.2012 sudcovi patrí za podmienok ustanovených týmto zákonom a) základný plat sudcu, b) príplatok 1. funkčný, 2. počas dočasného pridelenia, 3. za pohotovosť, 4. osobitný, c) plat za výkon funkcie sudcu nadčas, d) ďalší plat, e) vyrovnanie platu. Sudcovi patria náhrady nákladov a iné hmotné výhody, ak tak ustanovuje zákon. Za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát.

22. Podľa § 87 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. platové náležitosti sudcu podľa tohto zákona (ďalej len "plat"), ak nie je ustanovené inak, sú splatné pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do 15. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Sudca má právo pred uplynutím kalendárneho mesiaca na preddavok na plat.

23. Podľa § 90 ods. 1, ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. osobný úrad sudcu je povinný vydať sudcovi doklad obsahujúci údaje o jednotlivých zložkách platu a o vykonaných zrážkach. Na jeho žiadosť je osobný úrad povinný umožniť mu nazrieť do podkladov, na ktorých základe sa plat vypočítal. V platových veciach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

24. Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. na osobitný vzťah sudcu sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu (Zákonník práce), ak tento zákon neustanovuje inak.

25. Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z., ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

26. Podľa § 470 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) účinného od 01.07.2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. (2) Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

27. Žalobca ako sudca v osobitnom vzťahu so štátom podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov vykonáva funkciu sudcu s pridelením na súd žalovaného 1/. Žalovaný 1/ znížil žalobcovi v období od 01.01.2011 do 25.07.2011 mzdu, príplatok za pohotovosť a paušálnu náhradu pričom konal v súlade so zákonom č. 385/2000 Z.z. a vtedy platným a účinným § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona č. 500/2010 Z.z. zo dňa 02.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky s účinnosťou od 01.01.2011. Vzhľadom k tomu, že ku dňu 18.01.2011 nebola Štatistickým úradom Slovenskej republiky zverejnená výška priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky, neboli funkčný plat a paušálna náhrada žalobcu s účinnosťou od 01.01.2011 v platovom dekréte zo dňa 18.01.2011 uvedené správne, keď žalovaný 1/ vychádzal pri ich výpočte z iného údaju ako mal v zmysle uvedených zákonných ustanovení. Tento stav žalovaný 1/ napravil v platovom dekréte žalobcu zo dňa 05.04.2011, v ktorom v súlade s vtedy platným a účinným právnym stavom (§ 2 ods. 1, ods. 2 a § 29g ods. 1, 4, 8 a 9 zákona č. 120/1993 Z.z.) priznal žalobcovi s účinnosťou od 01.01.2011 mesačne základný plat v sume 2.573,90 Eur, funkčný príplatok v sume 66,39 Eur, funkčný plat bol spolu 2.640,29 Eur a paušálnu náhradu nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. 107,30 Eur, spolu 2.747,59 Eur (vypočítané

z priemernej mesačnej nominálnej mzdy zamestnanca hospodárstva SR v roku 2010 vo výške 769,- Eur). Účinnosť ustanovení § 2 ods. 1 v časti "znížený podľa ods. 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov bola dočasne pozastavená uznesením Ústavného súdu č.k. PL. ÚS 99/2011-27 zo dňa 22. júna 2011 uverejneným v zbierke zákonov dňa 26.07.2011 pod č. 236/2011 Z.z., na čo žalovaný 1/ reagoval tak, že platovým dekrétom zo dňa 12.08.2011 priznal žalobcovi s účinnosťou od 26.07.2011 základný plat v sume 2.883,80 Eur, funkčný príplatok v sume 66,39 Eur, funkčný plat bol spolu 2.950,19 Eur a paušálnu náhradu nákladov spojených s výkonom funkcie sudcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. 120,20 Eur, spolu 3.070,39 Eur. Po zverejnení nálezů Ústavného súdu SR dňa 18.4.2014, ktorým Ústavný súd SR rozhodol vo výroku 1., že ustanovenia § 2 ods. 1 v časti "znížený podľa ods. 2", § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 zákona Národnej rady SR č. 120/1993 Z. z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR, žalovaný 1/ žalobcovi vyplatil doplatok platu za obdobie od 1.1.2011 do 25.7.2011 v mzde za jún 2014 dňa 04.07.2014, spolu vo výške 2.507,71Eur. Žalobcovi bol vyplatený doplatok platu, preto predmetom konania zostal nárok žalobcu na zaplataenie úroků z omeškania, keďže k omeškaniu so zaplataením doplatku došlo od splatnosti jednotlivých mesačných platóv, a to od februára až augusta 2011 do 04.07.2014.

28. Vzhľadom na vznesenú námietku pasívnej vecnej legitímácie žalovaným 1/ súd sa predovšetkým zaoberal tým, či žalovaný 1/ má byť zaviazaný plniť. Občiansky zákonník v ustanovení § 21 pripúšťa, že účastníkom občianskoprávných vzťahův môže byť aj štát, ktorý v týchto vzťahoch má charakter právnickej osoby, a preto má aj právnu subjektivitu. V mene štátu konajú štátne orgány v rozsahu svojej pôsobnosti. Štátne orgány tým, že konajú v mene štátu, nemôžu mať vlastnú právnu subjektivitu, ale zastupujú (v rozsahu svojej pôsobnosti) len jednu právnu subjektivitu štátu. Nakoniec ustanovenie § 21 a konkrétne jeho odsek 4 Občianskeho súdneho poriadku (hoci svojou povahou ide o nadbytočné hmotnoprávne ustanovenie upravujúce konanie právnickej osoby, ktoré vyplýva z ustanovení Občianskeho zákonníka) tiež upravuje, že za štát konajú štátne orgány, ktoré nikdy nevystupujú v občianskoprávných vzťahoch so svojou vlastnou právnu subjektivitou, ale zastupujú právnu subjektivitu štátu. Právnická osoba nemá v právnom poriadku svoju definíciu a Občiansky zákonník sa obmedzuje na konštatovanie, že právnická osoba má právnu subjektivitu a v nej zahrnutú aj spôsobilosť na právne úkony, teda spôsobilosť vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť nadobúdať práva a brať na seba povinnosti (§ 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a pokus o vypočítanie skupín právnických osôb (§ 18 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Podľa právnej teórie je právnická osoba organizáciou osôb (napr. združenia osôb) alebo majetku (napr. obchodné spoločnosti), vytvorená na určitý účel, ktorá má objektívnym právom priznanú právnu subjektivitu, svoj názov (§ 19b ods. 1 Občianskeho zákonníka) a sídlo (§ 19c Občianskeho zákonníka). Posudzujúc štát ako právnickú osobu a jednotlivé štátne orgány, prípadne rozpočtové organizácie (ktorou je aj odporca 1/ podľa výpisu z registra organizácií Štatistického úradu SR) z pohľadu "podstatných náležitostí" definujúcich právnickú osobu nemožno dospieť k inému záveru ako tomu, že tieto náležitosti v prípade štátnych orgánův, prípadne rozpočtových chýbajú. Žalovaný 1/ je zapísaný v registri organizácií Štatistického úradu SR ako rozpočtová organizácia podľa § 3 ods. 1 a odsek 2 prvá veta zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonův a tento zákon v ustanovení § 21 ods. 1 žalovanému 1/ ako rozpočtovej organizácii priznáva charakter právnickej osoby štátu, napojenej svojimi príjmami a výdavkami na štátny rozpočet, konkrétne na rozpočet Ministerstva spravodlivosti SR (§ 83 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonův), a hospodáriacej s rozpočtovými prostriedkami (§ 22 ods. 1 prvá veta zákona č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonův). Z výpisu z registra organizácií Štatistického úradu SR vyplýva názov odporcu 1/, adresa jeho sídla, ako aj identifikačné číslo. Žalovaný 1/ ako rozpočtová organizácia je len správcom majetku štátu, ktorý spravuje majetok vo vlastníctve Slovenskej republiky (§ 1 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku), pričom majetkom štátu sú veci vo vlastníctve Slovenskej republiky vrátane finančných prostriedkov, ako aj pohľadávky a iné majetkové práva Slovenskej republiky (§ 2 ods. 1 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu). Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcu majetku štátu (§ 2 ods. 2 prvá veta zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu), ktorý koná v mene štátu pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku štátu, ktorý spravuje (§ 2 ods. 2 posledná veta zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu). Žalovaný 1/ ako ani žiadny iný

štátny orgán, prípade rozpočtová organizácia nie je charakterizovaná ako organizácia osôb (štátny orgán nie je združením osôb) alebo organizácia majetku (štátny orgán nemá vlastný majetok, ktorý by tvoril jeho základné imanie ako napr. základné imanie obchodnej spoločnosti). Zo zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu je zrejmé, že žalovaný 1/ nemá vlastný majetok, je len správcom majetku štátu, s ktorým hospodári. Žalovaný 1/ pri správe majetku štátu zastupuje štát, ktorý je vlastníkom tohto majetku spravovaného žalovaným 1/. Žalovanému 1/ (ako napr. aj každému štátnemu orgánu) preto chýba podstatná náležitosť (vlastný majetok) na to, aby bol právnickou osobou s vlastnou právnou subjektivitou v zmysle súkromného práva. Na tomto charaktere nič nemení ani skutočnosť, že zákon č. 523/2004 Z.z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov žalovanému 1/ definuje ako právnickú osobu, keďže nejde o právnickú osobu ako takú, ale o právnickú osobu štátu, hospodáriacu s majetkom štátu. Potom aj vstúpiť do občianskoprávných vzťahov môže len štát, keďže len Slovenská republika má vlastnú právnú subjektivitu a v týchto vzťahoch (ako aj v oblasti verejného práva) má charakter právnickej osoby len štát, za ktorý koná príslušný štátny orgán bez vlastnej právnej subjektivity (hoci napr. zákon č. 523/2004 Z.z. alebo zákon č. 575/2001 Z.z. dojem štátnych orgánov a rozpočtových organizácií ako právnických osôb sa snažia nesprávne navodiť). Právnickou osobou, účastníkom občianskoprávných vzťahov, a teda ani účastníkom konania nemôže byť žalovaný 1/, keďže žalovaný 1/, hoci so zákonom priznaným postavením právnickej osoby, nespravuje vlastný majetok, ale majetok vo vlastníctve štátu. Nesprávna je preto argumentácia žalobcu odôvodňujúca postavenie žalovaného 1/ ako účastníka konania, a toho, kto má byť zaviazaný povinnosťou plniť žalobcovi, na základe toho, že rozhoduje v platových veciach žalobcu. Žalobca je v právnom vzťahu so štátom (§ 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z.), ktorý štát zodpovedá za uspokojenie platových nárokov sudcu (§ 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z.), pričom za štát v týchto vzťahoch koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako ústredný orgán štátnej správy súdov (§ 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. a § 13 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z., § 21 ods. 4 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku). Vzhľadom k tomu sa žalobca môže domáhať uplatneného nároku len voči žalovanému 2/ (štátu). Žaloba žalobcu voči žalovanému 1/ je pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/ nedôvodná, preto ju súd v celom rozsahu zamietol.

29. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu súd nespochybnuje princíp právnej istoty tak ako je zadefinovaný v čl.2 ods.2 CSP i keď v právnom poriadku Slovenskej republiky rozhodnutia všeobecných súdov nezavazujú ostatné sudy rozhodnúť analogicky v podobných prípadoch. Poukazuje na zásadu legitímneho očakávania, ktorá nemôže byť nadradená zásade právnej istoty strán sporu. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku z 18.12.2008 (Unedic proti Francúzsku č. 20153/04, § 74) zdôraznil princíp, podľa ktorého požiadavky právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, nezahrňujú právo na ustálenú judikatúru. Európsky súd pre ľudské práva postupnú zmenu judikatúry súdov na určitú otázku, čo vedie k tomu, že dochádza k odlišnému posudzovaniu veci, nepovažuje ani za diskrimináciu. Argument o legitímnom očakávaní len s prihliadnutím na skoršiu rozhodovaciu líniu je porušením povinností súdu posudzovať veci, ktoré sú predmetom konania, bez ohľadu na konkrétne špecifiká, zmena rozhodovacej praxe je nevyhnutná, ak je zrejmé, že skoršia interpretácia právnej normy nebola aplikovaná správne.

30. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa §255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súčasne aplikoval § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane,

31. Žalovaný 1/ bol v konaní v celom rozsahu úspešný, trovy konania si však neuplatnil, súd mu preto náhradu trov konania nepriznal. Vo vzťahu k žalovanému 2/ vždy platí, že kto procesne zavinil zastavenie konania mal ohľadom tejto časti žaloby neúspech, a úspech sa pričíta protistrane. Nakoľko žalovanému 2/ žiadne trovy konania nevznikli, zo spisu mu žiadne trovy konania nevplyvajú súd mu náhradu trov konania nepriznal a rozhodol tak, že žalovanému 1/,2/ sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trenčín.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.